

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Walo

Mula sa Raphia hanggang sa Panium: Pagbubunyag ng Propetikong Kabuluhan ng mga Sinaunang Labanan

Jeff Pippenger
2024-04-18

Ang Labanan sa Raphia at ang Labanan sa Panium ay dalawang magkahiwalay na pangyayaring makasaysayan na naganap sa magkakaibang panahon at konteksto, subalit kapwa may kabuluhan sa kasaysayan ng sinaunang Judea at ng mga karatig na rehiyon nito. Naganap ang Labanan sa Raphia noong 217 BC. Naganap ang Labanan sa Panium noong 200 BC sa pagitan ng Kahariang Seleucid (hari sa hilaga) at ng Kahariang Ptolemaiko (hari sa timog). Ang dalawang labanan na ito ay tinutukoy sa mga talatang labing-isa hanggang labinlima ng Daniel kabanata labing-isa. Ang dalawang labanan na ito ay nauna sa Himagsikang Makabeo noong 167 BC.

Ang Labanan sa Panium ay kinuha ang pangalan nito mula sa kalapit na katangiang heograpiko, ang Bundok Panium, kung saan naganap ang sagupaan. Ang pangalang Panium ay hinango mula sa Griyegong diyos na si Pan, na siya ring pinag-alayan ng isang templo roon. Ang pook ay kilala bilang Panium dahil sa kaugnayan nito sa pagsamba kay Pan. Madalas tukuyin ang kompleks ng templo bilang ang Santuaryo ni Pan, na binibigyang-diin ang gampanin nito bilang isang pook ng panrelihiyong debosyon at pagsamba na inihandog sa diyos na si Pan. Ang salitang “Nymphaeum” ay tumutukoy sa isang monumento o dambangang iniaalay sa mga nimfa ng tubig sa sinaunang relihiyong Griyego at Romano. Kabilang sa kompleks ng templo sa Panium ang isang yungib at likas na bukal, na pinaniniwalaang tinitirhan ng mga nimfa; kaya minsan ay tinutukoy ito bilang ang Nymphaeum ng Panium.

Matapos muling maipatayo at mapalawak ang lungsod sa pamamagitan ni Herodes Filipino, anak ni Herodes ang Dakila, ito ay nakilala sa pangalang Caesarea Filipi, bilang parangal sa Emperador ng Roma na si Cesar Augusto at kay Herodes Filipino mismo. Ang kalipunan ng mga templo ay isang mahalagang sentrong panrelihiyon sa loob ng lungsod na ito.

Sa panahon ng paghahari ni Emperador Augusto, ang templo ay muling itinalaga o muling pinangalanan sa karangalan ni Augusto, na sumasalamain sa kultong imperyal at sa pagsasanib ng mga panrelihiyong gawi ng mga Romano sa lokal na kapaligirang panrelihiyon. Ang lugar na malapit sa sinaunang lungsod ng Caesarea Filipi, na kinaroroonan ng templo ni Pan, ay kung minsan ay tinutukoy bilang ang “Mga Pintuan ng Impiyerno” o ang “Mga Pintuan ng Hades.”

Sa mga talatang 16 hanggang 19 ng kabanata 11 ng Daniel, kinakatawan ang tatlong heograpikong pook ng pananakop na kailangang madaig ng makapagan na Roma upang maitatag ito bilang ikaapat na kaharian ng hula sa Biblia at bilang hari sa hilaga sa naturang kabanata. Sa talata 16, kinikilala ang Romanong heneral na si Pompey bilang sumakop sa Sirya noong 65 BK, at pagkatapos ay sa Jerusalem noong 63 BK. Tinutukoy ng mga talatang 17 hanggang 19 ang

pagsakop ni Julius Caesar sa Ehipto, ang ikatlo sa tatlong hadlang. Ang Labanan sa Actium noong 31 BK ang nagmamarka ng pasimula ng tatlong daan at animnapung taon na maghahari nang lubos ang makapagan na Roma, bilang katuparan ng talata 24 ng kabanata 11 ng Daniel.

Sa talatang ika-20, tinandaan ang paghahari ni Cesar Augusto, at sa kasaysayang iyon ipinanganak si Jesus. Pagkatapos, sa mga talatang ika-21 at ika-22, natukoy ang masamang paghahari ni Cesar Tiberio, na sa gayo'y minamarkahan ang pagkakapako sa krus ni Cristo. Sa talatang ika-23, tinandaan ang kasunduang pinasukan ng mga Judiong Makabeo kasama ang paganong Roma, at sa gayon ay nahinto ang daloy ng kasaysayan na nagsimula sa talatang ika-11, at ang salaysay na historikal ay bumabalik sa panahon ng 161 BK hanggang 158 BK.

Ang talatang dalawampu't tatlo ay kumakatawan sa angkan ng mga Makabeo, at bagaman hindi nito ibinibigay ang lahat ng detalye tungkol sa kanilang linyang propetiko, ibinibigay iyon ng tala ng kasaysayan. Noong 217 BK, naganap ang Labanan sa Raphia, at pagkaraan nito ay naging lantad sa panganib ang Ehipto sapagkat isang batang hari ang nakaluklok. Nang ang mga haring Seleucid at Griyego ay nagbalak kung paano haharapin ang batang hari noong taong 200 BK, sumingit ang Roma sa kasaysayan at naging tagapagtanggol ng batang haring Ehipsiyo. Sa gayon ding taon naganap ang Labanan sa Panium. Pagkaraan, noong 167 BK, nagsimula ang digmaang gerilya ng mga Makabeo.

Ang pag-aalsang Makabeo ay nagsimula sa Modein noong 167 BC, at binubuo ito ng pakikidigma ng mga Makabeo hindi lamang laban sa Imperyong Seleucid kundi pati laban sa mga Hudyo na itinuring nilang kaalyado ng mga Seleucid. Ang pag-aalsang ito ay may motibong panrelihiyon, at isinagawa laban sa mga kaaway na panloob at panlabas. Noong 164 BC, muling itinalaga ng mga Makabeo ang Templo, at ang pangyayaring ito ay ginugunita sa pagdiriwang ng mga Hudyo na tinatawag na Hanukkah. Sa taong iyon, namatay ang kasumpa-sumpang si Antiochus Epiphanes. Pagkatapos, mula 161 BC hanggang 158 BC, ang "league" ng talatang dalawampu't tatlo ay pinasukan kasama ang Roma.

Ang tanging tuwirang pagtukoy sa mga Makabeo, sa kanilang pag-aalsa at sa kanilang alyansa sa Roma, ay matatagpuan sa talatang dalawampu't tatlo, ngunit ang kasaysayan ng dinastiyang tinatawag na Dinastiyang Hasmoneo ay nagsimula sa Modein noong 167 BK at nagpatuloy hanggang sa kapanahunan ng krus. Ang mga pangwakas na kinatawan ng Dinastiyang Hasmoneo ay ang mga Pariseo sa kapanahunan ni Cristo. Kaya, may isang linyang propetiko ng kasaysayan ng tumalikod na Judaismo, na kinakatawan ng mga Makabeo, na nagsimula noong 167 BK sa pag-aalsa sa Modein, na nagwawakas sa mga talatang dalawampu't isa at dalawampu't dalawa, nang si Jesus ay ipinako sa krus.

Sumapit sa isang susing yugto ang kanilang kasaysayan sa talatang 16, nang, sa unang pagkakataon, sa pamamagitan ni Pompeyo, nasakop ng Roma ang Jerusalem. Ang pinakapangunahing dahilan niya sa paghatid ng pagkawasak sa Jerusalem noon ay ang alitan sa pagitan ng dalawang paksiyon ng Dinastiyang Hasmoneo. Mula noon (63 BK), ang Juda ay nasa ilalim ng pamumuno ng Roma. Ang Dinastiyang Hasmoneo ng mga Makabeo ay nagsimula ayon sa propesiya sa labanan sa Modein noong 167 BK, at pagkatapos ay inilagay sa ilalim ng

pagpapasakop sa Roma noong 63 BK. Hindi naglaon matapos ang pagsisimula ng kasaysayang iyon, pinasimulan at pinasukan ng mga Makabeo ang isang pakikipag-alyansa sa Roma mula 161 BK hanggang 158 BK. Sila ay nasa ilalim ng pagpapasakop sa Roma mula 63 BK hanggang sa krus at sa pangwakas na pagkawasak ng Jerusalem noong taong 70.

Ang linyang propetiko ng mga Makabeo ay ang linya ng apostatang Hudaismo, at sa gayon ay sumasagisag sa linya ng apostatang Protestantismo. Mula sa Labanan sa Panium hanggang sa batas ng Linggo sa talatang labing-anim, ang mga propetikong pangyayari noong 200 BC, 167 BC, 164 BC, at ang kasunduan mula 161 BC hanggang 158 BC ay mauulit sa kasaysayan ng apostatang Protestantismo. Magaganap ang mga panandang-daan na ito sa kasaysayan ng ikawalong pangulong kabilang sa pito, bago ang batas ng Linggo. Ang 200 BC ay kumakatawan sa panlabas na linya ng Republikanong sungay, kaugnay ng 167 BC, na kumakatawan sa panloob na linya ng sungay ng apostatang Protestantismo.

Ang mga palatandaang ito ay sa malaking bahagi ay nakukubli sa loob ng linya ng kasaysayan ng Dinastiyang Hasmoneo, ngunit gayunman ay bumubuo ng bahagi ng nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu ng Daniel labing-isa. Ito ay isang linyang kabilang sa “yaong bahagi ng hula ni Daniel na may kinalaman sa mga huling araw.”

Ang katotohanang ipinagdiriwang ng Hudaismo ang Hanukkah bilang alaala ng pag-aalsa ng mga Makabeo ay hindi nangangahulugang ang mga Makabeo ay mga matuwid. Dahil sa paghihimagsik, kailanma’y hindi nagbalik ang Shekinah sa templong muling itinayo matapos ang pitumpung taong pagkabihag. Ang huling mensaheng propetiko ay dumaan sa pamamagitan ni Malachi humigit-kumulang dalawang siglo bago ang mga Makabeo. Ipinakikita ng kasaysayan ng mga Makabeo na pinahintulutan nilang gumanap din bilang Mataas na Saserdote ang kanilang mga pinunong politikal, ang mismong kasalanan ng tinangka ng Ehipsiyong si Ptolemy, at gayon din ang tinangka ni Haring Uzias. Kinikilala ng tradisyon na namagitan ang Diyos upang hadlangan si Ptolemy sa gawang kalapastanganan, at tuwirang pinatototohanan ng Salita ng Diyos na namagitan ang Diyos nang tinangka ni Haring Uzias na isagawa ang gawain ng saserdote at hari. Ang panghuling bunga ng kanilang dinastiya ay ang mga Pariseo. Walang batayan upang ipalagay na ang mga Makabeo ay isang sagisag ng katuwiran, sa kabila ng makasaysayang paggalang na maaaring taglayin ng mga Judio ng makabagong Hudaismo.

Ang Repormasyong Protestante ay nagsimula sa panahon ni Luther, at ito ay isang paunlad na proseso. Hindi ito isang bagong tradisyon, sapagkat si Jesus at ang Kanyang mga alagad ay mga Protestante; ito ay isang paggising sa kadiliman ng kasaysayan, kung saan napukaw si Luther at ang iba pang mga repormador. Ang ruok ng naturang progresibong repormasyon ay ang Kilusang Millerita. Hindi lamang kinailangan ng Diyos na gisingin ang mga unang repormador tungkol sa mga kasalanan ng Babilonya, kundi nilayon Niyang dalhin sila sa ganap na pagkaunawa sa Kanyang kautusan at sa Kanyang gawain sa makalangit na santuwaryo. Noong Abril 19, 1844, tinanggihan ng mga Protestante ang lumalagong liwanag ng repormasyon at naging apostatang Protestantismo.

Ang mga tapat na Millerita noon ay “pinagkalooban ng balabal” at pinatnubayan patungo sa Kabanal-banalang Dako upang tapusin ang gawain upang maging mga ganap na Protestanteng Kristiyano. Noong 1863, yaong mga pinagkalooban ng balabal, dahil sa pagsuway, ay isinantabi ang balabal ng Protestantismo at isinuot ang balabal ng Laodicea. Sa pangwakas na yugto ng pagtatatakan sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na nagsimula makalipas ang dalawampu’t dalawang taon mula noong Setyembre 11, 2001, noong 2023, ang Leon mula sa lipi ni Juda ay inaaalis ang selyo sa mga katotohanang pumupuno sa nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel, na siyang kasaysayan mula sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989 hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo. Sa paggawa nito, inalisang Niya ng selyo ang kasaysayan ng tumalikod na Hudaismo bilang isang sagisag ng tumalikod na Protestantismo.

Ang dalawang linya ng bayang tumalikod sa Diyos—maging ang literal na Juda o ang espirituwal na Juda (kapwa maluwalhating lupain)—ay nagwawakas sa pagsakop sa Jerusalem, ang una noong 63 BK, at ang huli sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang dalawang linyang ito ay kumakatawan sa digmaang hinimok ng naliligaw na mga paniniwalang panrelihiyon. Kapwa rin kumakatawan ang mga ito sa isang digmaan laban sa mga pilosopiyang panrelihiyon ng Gresya, at kapwa nagwawakas na ang mga tumalikod ay napapasailalim sa Roma. Tinutukoy ko ang tatlong labanan ng talatang apatnapu bilang kumakatawan sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, sa Digmaan sa Ukraine, at sa Panium sa batas ng Linggo, para sa layuning matukoy ang kaibhan sa pagitan ng tatlong labanan na iyon at ng tatlong digmaang pandaigdig.

“Nagbigay na ang salita ng Diyos ng babala tungkol sa nalalapit na panganib; kung ito’y ipagwalang-bahala, malalaman ng daigdig na Protestante kung ano talaga ang mga layunin ng Roma, ngunit sa panahong huli na upang makatakas sa silo. Tahimik siyang lumalago sa kapangyarihan. Ang kanyang mga doktrina ay nagpapairal ng impluwensiya sa mga bulwagan ng lehislatura, sa mga iglesya, at sa mga puso ng mga tao. Itinatayo niya ang kanyang matatayog at napakalalaking mga gusali, na sa kanilang mga lihim na pinakaloob-looban ay mauulit ang dati niyang mga pag-uusig. Palihim at nang hindi pinaghihinalaan, pinatitibay niya ang kanyang mga puwersa upang isulong ang sarili niyang mga layon kapag dumating na ang panahon upang siya’y sumalakay. Ang lahat ng kanyang ninanais ay isang posisyong may kalamangan, at ito’y naipagkakaloob na sa kanya. Di magtatagal ay makikita at madarama natin kung ano ang layon ng elementong Romano. Sinumang sumasampalataya at tumatalima sa salita ng Diyos ay, dahil dito, sasapitin ang panunuligsa at pag-uusig.” *The Great Controversy*, 581.

Mula sa ika-sampung talata, na tumutukoy sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, hanggang sa Labanan sa Panium sa ikalabing-limang talata, ang papado ay “patuloy na pinatitibay ang kaniyang mga puwersa upang higit na isulong ang kaniyang sariling mga layunin kapag dumating ang panahon upang siya’y sumalakay.” Tinutukoy ng mga talatang ito ang mga makahulugang kalagayang siyang “bitag” na inihanda ng papado, na imposibleng “takasan.” Sa pangwakas na sagupaan, na kinakatawan ng Labanan sa Panium, mabubuo sa Estados Unidos ang larawan ng halimaw. Ang pagbuo ng larawang iyon ang pangwakas na pagsubok para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Maliwanag na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasiyahan ang kanilang walang-hanggang kahihinatnan. ... Sa Apocalipsis 13, ang paksang ito ay malinaw na inilahad; [Apocalipsis 13:11-17, sinipi].

Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iingat sa Kanyang kautusan, at tumangging tumanggap ng huwad na sabat, ay mabibilang sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga magsusuko ng katotohanang makalangit ang pinagmulan at tatanggap ng sabat ng Linggo ay tatanggap ng tanda ng hayop. Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Ang pagkakabuo ng larawan ng hayop ay kinakatawan ng panahong pinagtibay ang alyansa ng Roma. Ang Protestanteng sungay ng Estados Unidos ay naging mga anak na babae ng Roma noong 1844, at ang pasimula ng kanilang kasaysayan ay nauulit sa wakas ng kanilang kasaysayan, kapag muli nilang ipinasiya na tularan ang kanilang ina.

Nakita ko na ang halimaw na may dalawang sungay ay may bibig ng dragon, at na ang kaniyang kapangyarihan ay nasa kaniyang ulo, at na ang kautusan ay manggagaling sa kaniyang bibig. Pagkatapos ay nakita ko ang Ina ng mga Patutot; na ang ina ay hindi ang mga anak na babae, kundi bukod at naiiba sa kanila. Nagkaroon na siya ng kaniyang panahon, at lumipas na iyon, at ang kaniyang mga anak na babae, ang mga sektang Protestante, ang susunod na lalantad at isasakatuparan ang gayunding kaisipan na taglay ng ina noong inuusig niya ang mga banal. Nakita ko na habang humihina sa kapangyarihan ang ina, ang mga anak na babae ay lumalago, at hindi maglalaon ay gagamitin nila ang kapangyarihang minsang ginamit ng ina.

Nakita ko na ang iglesia sa pangalan lamang at ang mga Adventista sa pangalan lamang, gaya ni Judas, ay ipagkakanulo kami sa mga Katoliko upang makamit ang kanilang impluwensiya sa paglaban sa katotohanan. Ang mga banal noon ay magiging isang di-kilalang bayan, na kaunti ang pagkakakilala sa kanila ng mga Katoliko; ngunit ang mga iglesia at ang mga Adventista sa pangalan lamang na nakaaalam ng aming pananampalataya at mga kaugalian (sapagkat kinapopootan nila kami dahil sa Sabat, yamang hindi nila iyon mapabulaanan) ay pagtataksilan ang mga banal at isusumbong sila sa mga Katoliko bilang mga nagwawalang-bahala sa mga institusyon ng bayan; ibig sabihin, na kanilang ipinangingilin ang Sabat at hindi ipinangingilin ang Linggo.

Pagkatapos ay hinimok ng mga Katoliko ang mga Protestante na sumulong at maglabas ng isang kautusan na ang lahat ng hindi ipangilin ang unang araw ng sanlinggo, sa halip na ang ikapitong araw, ay papatayin. At ang mga Katoliko, na marami ang bilang, ay papanig sa mga Protestante. Ibibigay ng mga Katoliko ang kanilang kapangyarihan sa larawan ng hayop. At kikilos ang mga Protestante gaya ng pagkilos ng kanilang ina noong una upang lipulin ang mga banal. Ngunit bago pa magkabisa ang kanilang kautusan, ang mga banal ay ililigtas ng Tinig ng Diyos. Spalding at Magan, 1, 2.

Sa siping ito ay may dalawang pangkat na tinatawag na “nominal” (na ang ibig sabihin ay “sa pangalan lamang”), na ipinagkakanulo ang mga tapat ng Diyos sa kamay ng mga Katoliko. Ang pagkaunawa ni Ellen White hinggil sa mga nominal na iglesya at mga nominal na Adventista ay naiiba kaysa sa kung ano ang tunay na kinakatawan nila sa mga huling araw, sapagkat para sa kaniya, ang “nominal na Adventista” ay tumutukoy sa isang Kristiyanong nagpapahayag ng paniniwala sa pagbabalik ni Cristo. Ngunit ang mga propeta ay higit na nagsasalita para sa mga huling araw kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan, at ang “nominal na Adventista” sa mga huling araw ay kumakatawan sa iglesyang Seventh-day Adventist na Laodiceano, at ang mga nominal na iglesya ay mga inapo ng mga naging “anak na babae ng Roma” noong 1844.

Kapopootan ng mga Adventista ng Ikapitong Araw ang “mga taong di-kilala,” na siyang mga tunay na kinatawan ng Diyos, sapagkat “hindi nila mapapabulaanan ang katotohanan ng Sabbath,” na kumakatawan sa Sabbath ng lupain, ang pamamahinga nito. Ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay nag-aangking pinanghahawakan ang ikapitong araw bilang araw ng pagsamba, ngunit sa mga huling araw ang Sabbath na hindi nila mapapabulaanan ay ang “pitong ulit” sa Levitico dalawampu’t anim, na siyang unang saligang katotohanan na kanilang itinakwil noong 1863.

Ang talatang ating tinatalakay ngayon ay tumutukoy sa dinamikang propetiko na kaugnay ng kasaysayang magsisimula sa nalalapit na Batas ng Linggo, ngunit ang pangwakas na kasaysayan ng pagsubok na susunod sa Batas ng Linggo ay unang maisasakatuparan sa loob ng Estados Unidos. Sa Batas ng Linggo, pipilitin ng Estados Unidos ang buong sanlibutan na itayo ang larawan ng hayop, ngunit bago nila maisakatuparan ang gawaing iyon, maitatayo na nila ang larawan ng hayop sa Estados Unidos.

“Kapag ang Amerika, ang lupain ng kalayaan sa relihiyon, ay makikipag-isa sa Kapapahan upang pilitin ang budhi at piliting parangalan ng mga tao ang maling Sabbath, ang mga tao sa bawat bansa sa buong daigdig ay aakayin na tularan ang halimbawa nito.” Testimonies, tomo 6, 18.

"Ang mga bansang banyaga ay susunod sa huwaran ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma'y darating ang gayunding krisis sa ating mga tao sa lahat ng dako ng sanlibutan." Testimonies, tomo 6, 395.

Ang dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos ay nagaganap bago pa ang batas sa Linggo, sapagkat sa pagdating ng batas sa Linggo ay nagsasara ang panahon ng probasyon para sa mga Adventista ng Ikapitong Araw. Inilalarawan ang pagsubok bilang ang pagbuo ng larawan ng hayop, at ang larawan ng hayop ay ang pagsasanib ng Simbahan at Estado, na ang Simbahan ang may hawak ng kapangyarihan sa ugnayang iyon. Kung paanong ang mga Protestante ay naging anak na babae ng Roma noong 1844, at ang anak na babae ay larawan ng kaniyang ina, ang mga tumalikod na Protestante ay isasakatuparan ang isang katumbas na gawain sa mga huling araw, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang kasaysayang kinakatawan ng “pakikipagtipan” sa talatang dalawampu’t tatlo ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa isang umaangking, tumalikod na bayan ng

maluwalhating lupain na naghahangad na makipag-isa sa Roma. Ang 161 BK hanggang 158 BK ay kumakatawan sa pagkakabuo ng larawan ng hayop na nagwawakas sa Batas sa Linggo.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ngunit ano ang “larawan para sa hayop”? at paano ito mabubuo? Ang larawan ay ginagawa ng hayop na may dalawang sungay, at ito ay isang larawan para sa hayop. Tinatawag din ito na larawan ng hayop. Kung gayon, upang matutuhan kung ano ang anyo ng larawan at kung paano ito bubuuin, dapat nating pag-aralan ang mga katangian ng mismong hayop—ang Papado.

"Nang ang sinaunang iglesya ay naging tiwali sa paglihis mula sa kapayakan ng ebanghelyo at sa pagtanggap ng mga rito at kaugalian ng mga pagano, nawalan siya ng Espiritu at kapangyarihan ng Diyos; at upang pamahalaan ang mga budhi ng mga tao, hinanap niya ang suporta ng kapangyarihang sekular. Ang naging bunga ay ang Kapapahan, isang iglesya na kumontrol sa kapangyarihan ng estado at ginamit ito upang isulong ang sarili niyang mga layunin, lalo na para sa pagpaparusa sa 'heresy.' Upang makabuo ang Estados Unidos ng isang larawan ng hayop, ang kapangyarihang pangrelihiyon ay dapat makontrol ang pamahalaang sibil sa gayong paraan na ang awtoridad ng estado ay gagamitin din ng iglesya upang maisakatuparan ang sarili niyang mga layunin." *The Great Controversy*, 443.